

Мара не съзнаваше, какво говори. Безъ да иска тя произнесе нѣкакви думи за свое оправдание.

— А защо тъй плаче? Сѣ трѣба да има нѣкаква причина.

Напрасно Мара употрѣбляваше всички усилия за да успокои дѣтето.

— Дай ми я, — каза господарката. — Дѣтко ти мое мило, мамино съкровище, какво ти стана? Господи, на челото ѝ ударено.

Тя изгледа Мара, която безпомощно стоеше прѣдъ нея.

— Какъ се случи това? Казвай! Или езикъ нѣмашъ?

— Не зная.

— Ти навѣрно си я изтървала. Да не е паднала изъ люлката?

Мара мълчеше съ наведени очи.

— Аха, сега ти вече не смѣешъ и да се оправяшъ! Негодница! Не стига дѣто ми наказвашъ дѣтето, но още искашъ да ти увеличи заплатата. Откакъ си дома, сѣкашъ и злото влѣзе съ тебе. Но те прѣдупреждавамъ, че въ бждеще не те искамъ. Търси си мѣсто, кждѣто искашъ. Азъ прѣдпочитамъ да остана съвсѣмъ безъ бавачка, отколкото да имамъ такава като тебе.... Мълчи, златото ми, маминото дѣтенце. Идущата година ще ти намѣри добра бавачка, не плачи.

Лила прѣстана да плаче, щомъ майката ѝ даде да суче, а слѣдъ пѣколко минути тя вече весело се смѣеше, макаръ и сълзи да блѣщеха още по очитѣ ѝ.

— Ахъ, маличото ми, ти вече се усмихвашъ на мама си! Дѣтето ми пакъ се развесели. Какво ти е на челцето?

Прѣзъ този день Лила не плака. Тя бѣше ве-